

9. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

1. BŘEZNA 1998

Z obsahu:

Duchovní most Řím – Loreto

Katecheze
Jana Pavla II.
11. února 1998
– strana 2 –

Maria, utěš náš zármutek

Joachim kardinál
Meisner, kolínský
arcibiskup, kázání
o fatimském dni,
13. ledna 1998 –
bazilika sv. Jakuba
v Praze
– strana 4 –

Vznešenost svatého růžence

– strana 5 –

Pastýřský list pro první neděli postní

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
– strana 8 –

Nebezpečí okul- tismu

Dokončení
z minulého čísla
– strana 9 –

Odvaha naslouchat

Americký sociolog
rakouského původu
P. F. Lazarsfeld
provedl v 60. letech
experiment...
– strana 12 –

„Zde končí kříž a začíná církev,“ píše francouzský spisovatel Paul Claudel pod třinácté zastavení křížové cesty. Kristovo mrtvé tělo je sňato z kříže a položeno do klína své Matky. A my můžeme připojit: Kterého jsi, Panno, přijala z rukou lidí. Ne tak, jako kdysi v nazaretském domku, kde jsi ho přijala mocí Ducha svatého z rukou nebeského Otce: nezlomeného, neporušeného, v dokonalé kráse, z rukou lidí ho přijímáš zmučeného, s hlavou zkrvavenou, jako toho, jehož srdce bylo probodnuto.

Joachim kardinál Meisner

Ignác Günther, Pietà 1764

Duchovní most Řím – Loreto

Drazí nemocní, dnes je váš den

Dnešní den, 11. únor, věnovaný památce Panny Marie Lurdské, slavíme již po šesté jako **Světový den nemocných**. Letos se koná v loretánské svatyni u svatého Domku, kde se shromáždili nemocní a dobrovolní ošetřovatelé, věřící a poutníci z Itálie i z jiných národů. Chtěl bych se hned obrátit na ně, neboť jsou s námi spojeni rozhlasem a televizí, a srdečně je pozdravit. Zdravím především svého zástupce na této oslavě, kardinála státního sekretáře Angela Sodana, Mons. Javiera Lozana Barragana, předsedu papežské rady pro pastorační pracovníků zdravotnictví, papežského delegáta loretánské svatyně Mons. Angela Comastriho a ostatní preláty, kteří chtěli být přítomni na tomto modlitebním setkání. Zdravím i zdravotnické pracovníky a dobrovolníky, zvláště pak členy sdružení UNITALSI.

Ale zcela zvláštním způsobem se má slova obracet s velkou láskou k nemocným. Oni jsou totiž protagonisty tohoto dne, který vyvolává v mé duši tak živý a hluboký ohlas. Kéž k nim doletí můj nejsrdečnější pozdrav.

Loreto a nemocní – jak zajímavé souznění dvou jmen. Známa mariánská svatyně bezprostředně vyvolává tajemství vtělení, při němž základní roli sehrálo působení Ducha svatého. A právě Duchu svatému je zasvěcen rok 1998, druhý rok bezprostřední přípravy na Velké jubileum roku 2000.

»Uzdravení nemocných«

Rád bych v duchu putoval k nohám Loretánské Panny společně s vámi, kteří jste se dnes shromáždili v této aule Pavla VI. na obvyklém výročním setkání k 11. únoru. Spojme se duchovně s nemocnými, kteří jsou nyní v Loretu, a setrvej-

me v modlitbě uvnitř svatého Domku, který vyvolává vědomí obdivuhodné Boží dobrotivosti, skrze niž se *Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi*.

V sugestivní atmosféře posvátného místa vnímáme světlo a sílu Ducha svatého, schopné proměnit lidské srdce v příbytek naděje. V Mariině Domku je místo pro všechny její děti. Kde totiž bydlí Bůh, tam nachází každý člověk přijetí, posilu a pokoj, zvláště v hodině zkoušky. Maria, »Uzdravení nemocných«, je oporou pro kolísající, světlem pro pochybující a úlevou pro trpící a nemocné.

Mariánské svatyně – místa důvěry

Loreto je dům solidarity a naděje, kde je možno takřka hmatatelně vnímat Mariinu mateřskou starostlivost. Posílení přesvědčením o její mateřské ochraně pociťujeme tím větší touhou sdílet utrpení bratří zkoušených na těle i na duši, abychom vylévali na jejich rány podle příkladu milosrdného samaritána *olej útěchy a víno naděje* (srov. Řím. misál, společná preface VIII. .)

Jako na svatbě v Káni Galilejské je Panna Maria pozorná k potřebám každého muže a každé ženy a pohotově se přimlouvá za všechny u svého Syna. Proto je velmi významné, že světové dny nemocných se rok co rok konají v mariánských svatyních.

Trpící – privilegovaní svědkové naděje

Milování nemocní, dnes je váš den. Myslím na vás, shromážděné u svatého Domku, i na vás, přítomné v této aule, jakož i na všechny nemocné, kteří se dostavili k nohám Neposkvrněné u lurdské jeskyně nebo v jiných mariánských svatyních celého světa. Myslím na vás, ještě početnější, v nemoc-

nicích, ve vašich domovech, v pokojích, jež jsou svatyněmi vaší trpělivosti a vaší každodenní modlitby. Pro vás je vyhrazeno v církevním společenství zvláštní místo. Stav nemoci a touha znovu nabytí zdraví z vás činí privilegované svědky víry a naděje.

Utrpení – součást evangelizace

Svěťuji vaše touhy po uzdravení přimluvě Panny Marie a vybízím vás, abyste je prozářili a pozvedali teologickou ctností naděje, jež je darem Kristovým. Maria vám pomůže, abyste dali utrpení nový smysl tím, že je přeměníte na cestu spásy a na příležitost k evangelizaci a k vykoupení. A tak vaše zkušenost bolesti a samoty utvářená podle bolesti a samoty Kristovy a oživaná Duchem svatým bude ohlašovat vítěznou sílu vzkříšení.

Kéž vám Panna Maria vyprosí dar naděje a kéž vás posiluje na pozemské pouti. Důvěra je dnes ještě potřebnější, protože zkušenost moderního života je mnohem složitější a problematičtější.

A ty, Loretánská Panno, bdi nad putováním nás všech. Ved nás k nebeské vlasti, kde budeme spolu s tebou navěky patřit na slávu tvého Syna Ježíše.

Všem vám patří moje vroucí požehnání.

L'Ossetvatore Romano, mezititulky redakce Světla

Vatikán: Papež Jan Pavel II. jmenoval svého osobního sekretáře Stanislawa Dziwisze (58) biskupem a zároveň zvláštním pracovníkem prefektury papežského domu. Vatikánského diplomata Jamese Michaela Harveye (48) ustanovil prefektem papežského domu. Jeho předchůdce, arcibiskup Dino Monduzzi, byl jmenován kardinálem. V průběhu Svatého roku 2000 se počítá se zvýšeným počtem audiencí, a proto bude prefektura zajišťovat úzkou spolupráci s papežským úřadem. Stanislaw Dziwisz byl spolupracovníkem dnešního papeže již v době, kdy Svatý otec působil v Krakově. Kardinál Karol Wojtyła ho povolal v r. 1966 do Krakova jako osobního sekretáře. Po zvolení Karola Wojtyly papežem v r. 1978 jmenoval Dziwisze svým osobním sekretářem i v Římě.

(KNA)

Alina Fernandez Revuelta, dcera kubánského vůdce Fidela Castra, pokládá chování svého otce v době papežské návštěvy za »holý cynismus«. V rozhovoru pro pařížský deník »Le Figaro« řekla, že chování Fidela Castra bylo »mistrovským tahem z oblasti public-relation«. Více než 40 let bylo na Kubě »těžkým hříchem« hlásit se ke katolicismu. Podle jejího názoru Castro využil návštěvy papeže především k tomu, aby »znovu odsoudil americké embargo«. Současně Alina Fernandez kritizovala tisk. Domnívá se, že podobně jako neprávem postavili novináři princeznu Dianu na roveň matce Tereze, nyní se může stát, že papež se dostane na stejnou rovinu jako kubánský diktátor. KAI

1. čtení – Dt 26,4–10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine! Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8–13

Bratří! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen‘.

Evangelium – Lk 4,1–13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: ‚Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: ‚Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.‘ Ježíš mu na to řekl: ‚Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: ‚Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponese na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: ‚Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

1. neděle postní – cyklus C

Cena svobody

Zamyšlení nad texty nedělních čtení

Každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude zachráněn.

V prvním čtení této neděle tě církev staví doprostřed Božího lidu, který po čtyřicetiletém putování pouští stojí u hranic zaslíbené země. Rozpomeň se spolu s celým shromážděním na egyptské otroctví, na zázračné vysvobození, přechod Rudým mořem, na sinajskou smlouvu, na Hospodinova dobrodiní i na reptání a modloslužbu bloudícího lidu. V každé z těchto událostí můžeš vidět předobraz svého vlastního putování z otroctví trny do místa svobody a vykoupení. I když jsi byl *křesťním ponořením* vytržen z moci zlého zotročovatele, tvá pouť k zaslíbenému cíli není bez nástrah a bez těžkostí, ale ani bez Boží pomoci a posily.

Postav si vedle vyznání víry, kterému Mojžíš učí Izrael, vyznání víry v Krista Ježíše. Jak ti vysvětluje sv. Pavel, máš ve skutečnosti k Boží smlouvě blíže, než měl izraelský národ. On ji nesl ve svém středu v arše, ty však *ji máš blízko, ve svém srdci*. Ve víře v Ježíše Krista, kterou *ústí vyznáváš a v srdci věříš*, máš záruku, že *nedojdeš hanby*. Oč lépe na tom jsi než vyvolený národ. Jeho vedl jen oblak a ohnivý sloup. Tebe však předchází sám Bůh, který se vtělil a jako člověk prošel životem i smrtí, aby ji pak přemohl svým slavným zmrtvýchvstáním. Nemusíš procházet ničím, čím by on neprošel před tebou. Stal se ti *podobným ve všem kromě hříchu*. Jestliže ty, kteří na poušti hynuli od ušknutí, zachránil pohled na měděného hada, čím spíše ty se uchráníš od odvěkého Hada, jestliže upíráš svůj pohled na svaté dřevo kříže.

Tvůj Pán, který prošel před tebou tvou cestu, si nic neusnadnil ani nezjednodušil. Dnes ti ukazuje, jak se on připravil na své putování. Pokořil se dokonale v Jordánu, aby jej *naplnil Duch svatý*, a nyní se nechává Duchem odvést do ústraní. *Čtyřicet dní* tu tráví v **samotě, modlitbě a postním odříkání**. To je nejlepší východisko a výzbroj pro putování člověka k Bohu.

Ale odvěky Odpůrce sleduje žárlivě každý Ježíšův krok. Ví totiž velmi dobře: »Síla, kterou tu Ježíš v sobě shromažďuje, buď bude proti mně, anebo bude se mnou.« Nediv se, že tě ďábel sleduje i tehdy, když si myslíš, že zůstáváš jen sama se svým Bohem. Má o tebe dokonce tím větší zájem, čím větší je to, k čemu si tě Bůh chystá. Poděkuj Pánu za tuto příležitost poznat taktiku jeho i svého nepřitele i nejlepší způsob, jakým jej poráží sám Bůh.

Nejdříve se satan pokusí, aby tělo, které bylo podrobeno duchu přísnou kázní, opět získalo vládu nad duchem. *Smyšlení těla se nepodřizuje Božímu zákonu*⁽¹⁾. A proto Ježíš odpovídá nejen pokušiteli, ale i tobě: Nestačí naslouchat jen tomu, co si žádá tělo. Máš k dispozici vyšší pravidlo, a tím je *Boží slovo*.

Ďábel to ví, a když se mu to hodí, rád si ve svůj prospěch poslouží i Písmem. Nemá nic proti tomu, že nasloucháš Božímu slovu, jen by chtěl, aby sis Boží slovo vysvětlovala po svém, jak se ti to hodí: »*Je psáno: ‚Andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě nesli na rukou...‘ Co se ti může stát? Skoč dolů...!*« Vidíš tu podlou lest? Může snad Bůh vybízet k opovržlivosti? Z Božího slova, které má být tvým světlem a tvým vůdcem, se má stát výmluva a ospravedlnění pro svévolné smýšlení a hříšné skutky. To je cesta těch, kteří *pokoušejí Hospodina*, aby tak mohli *sloužit dvěma pánům*⁽²⁾. Komu je zatěžko ovládat hříšné sklony, hledá si omluvu třeba i ve slovech Písma a vykládá si je tak, jak se to právě hodí. A aby v tom nebyl sám, rozdává štědrě svoje výmysly a rady. Pro Ježíše, aby tě chránil toho pokušení a pomáhal ti včas odhalit zakuklenou lež, která se bohužel povážlivě množí.

A je tu ještě jeden ďáblův úskok. Přichází s posledním trumfem, nejvyšší možnou nabídkou, která v sobě zahrnuje bohatství, slávu, požitky i moc. Dává všechno, co má, a představuje se přítom jako správce všeho toho, čeho si tolik cení tento svět. *Cena? »Pokloň se mi, dej mi přednost před svým Bohem, uznej moji moc.«*

Všimni si jedné věci. Jestliže v předchozích případech jej Ježíš usvědčil ze lži a klamu, tentokrát jej za lháře neoznačuje. Satan je skutečně *vládce tohoto světa*⁽³⁾. Je v jeho moci *dávat, komu chce*. Dává štědrě, i když jen do času, těm, kteří přistoupí na jeho cenu. Je mnoho těch, kterým se jeví více než výhodná. Krůček za krůčkem zvykali modloslužbě, až si ji zamilovali dokonce *z celého srdce a ze vsí myslí*. Jestliže tě dosud udivovalo, jak se lidem tohoto světa daří a čeho všeho dosahují, nyní víš, co za tím vlastně stojí. Nechceš-li rozšířit jejich řady a otočit se od svého Spasitele k satanovi a modlám, musíš projevit stejnou rozhodnost jako On. Tady nelze diskutovat ani smlouvat, vždyť tu jde o všechno: »*Odejdi, satane!*«⁽⁴⁾ Nabízíš příliš málo. Můj Pán, kterému se klaním, mi dává **sám sebe**.«

Buď dobré myslí. Andělé, kteří přišli, aby mu sloužili, jsou k dispozici i tobě!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Řím 8,7; ⁽²⁾ srov. Mt 6,24; ⁽³⁾ srov. J 12,31;

⁽⁴⁾ Mt 4,10

Maria, utěš náš zármutek

Kázání o fatimském dni, 13. ledna 1998 – bazilika sv. Jakuba v Praze

Kardinál Joachim Meisner

Přečetli jsme...

Kolínský arcibiskup, kardinál Joachim Meisner, při slavnostní bohoslužbě v bazilice v Mariazell řekl:

„Dnes je zapotřebí odvážných křesťanů, jako byla Maria. To, co potřebujeme, není náboženský úředník, ale vyznavač. To, co církev potřebuje, není duchovní funkcionář, ale mučedník, který vydává svědectví o své víře, ať je to vhod, či nevhod. Do evangelia nepatří tichošlápci, ale lidé plní nadšení. Křesťanskou víru nemůžeme prodiskutovávat ve vytopených jednacích sálech, ale musíme ji vykonávat na cestě světa...“

„Současná církev potřebuje statečné lidi. Žena, která navzdory svému nemožnému muži rodinu neopustí, je statečná. Kněz, který věrně hlásá evangelium, přestože stále naráží na protivenství a odpor, nerezignuje, je statečný. Mariánský křesťan je pevný. Dnešní křesťan potřebuje Marii, aby v době zmatků a nejistot kráčet životem pevně. S Marií můžeme jít životem s rovnou páteří, vzpřímenou hlavou a sebevědomě.“

DIALOG EVROPA
XXI 2–3/97

„**Matko Boží, utěš můj zármutek,**“ tak se jmenoval jeden mariánský chrám v Moskvě, který byl zbořen před 80 lety za revolučních zmatků. „Matko, utěš můj zármutek,“ to jsou slova, která můžeme klást do úst Pánu Ježíši na jeho křížové cestě. Panna Maria vyhověla této nevyslovené prosbě svého Syna. Toho jsou důkazem čtvrté, dvanácté a třinácté zastavení křížové cesty: *Ježíš potkává svou zarmoucenou Matku* (4); *Ježíš na kříži umírá* (12); *Ježíšovo mrtvé tělo je sňato z kříže a vloženo do klína jeho Matky* (13).

Také v dnešní době kráčí Pán po cestách tohoto světa, různým způsobem obtížen křížem lidstva. A nám platí dnes jeho prosba: „**Matko Boží, církvi Boží, utěš můj zármutek!**“ Panna Maria svou přítomností na cestě křížové nám dává radu, jak můžeme Ježíšově prosbě vyhovět: **spoluúčastí** při nesení jeho kříže jako ona při čtvrtém zastavení; svou **spoluobětí** jako ona při dvanáctém zastavení a **spolupřijetím** jako ona při třináctém zastavení křížové cesty.

1. Spolu nést:
„**Kterého jsi, Panno, v lůně nesla k Alžbětě.**“ (srov. Lk 1,39-56)

Bůh se ve svém Synu vydává nosným silám člověka. Devět měsíců se dává Panně Marii, aby jej pod svým srdcem přinášela světu. Maria je vpravdě „**Christophora**“, **nositelka Krista**. Ale Maria je pro Krista nadto něco jako novicmistryně. Nosí jej devět měsíců tam, kam ona chce: k Alžbětě, do Nazareta, do Betléma. Dává se od ní nést, kam ona chce. Tak jako se později dává nést podle vůle Otcovy, kam Otec chce. A tak jako se potom v eucharistii dává nést rukama církve tam, kam ona chce.

Maria neříká chladně a neúčastně jako velekněz zoufalému Jidáši: *Co je nám do toho? To je tvoje věc!* (Mt 27,4), což Jidáše vlastně dožene k zoufalství. Ne, Panna Maria **nese spolu** poslání svého Syna, také tehdy a právě tehdy, když toto jeho poslání bralo na sebe podobu kříže. Na důkaz toho stojí u čtvrtého zastavení křížové cesty. Je opakem onoho stanoviska „*Beze mne!*“. Maria nezná slogan: „Musíš hledět, abys měl krytá záda“, poněvadž viděla svého Syna, jak na svých zádech nese kříž, a to pro naše viny.

P. Maria nezná odmítavé rčení, kterého používají lidé: „*Vlez mi na záda!*“, nýbrž naopak říká: „*Opřete se o má ramena.*“ Poněvadž Maria je nesená silou svého Syna, může nyní všechno unést, i samého Syna s jeho břemenem, které je vlastně naše břemeno. U čtvrtého zastavení křížové cesty apoštol Pavel vykazuje každému z nás jeho místo, když říká: *Neste břemena jeden druhému, a tak naplníte zákon Kristův* (Gal 6,2). Kdo je si vědom, že jej nesou Kristova ramena, ten unese všechno. Maria je laik. Stojí na křížové cestě.

Křtem a biřmováním jsme se zrodili do podoby P. Marie. Nám je uloženo přijmout a vzít na sebe Kristův kříž v podobě církve, konkrétně v podobě našeho farního společenství. „**Matko Boží, utěš můj zármutek.**“ P. Maria nám radí, abychom této prosbě vyhověli. Také při dvanáctém zastavení křížové cesty, které můžeme nadepsat:

2. Spoluobět'

Při dvanáctém zastavení křížové cesty stojí P. Maria s Janem pod křížem, na němž Pán umírá: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha* (Lk 23,46).

To je vrchol této hodiny na kříži. Maria Syna nezadržuje, ale obnovuje své „ano“. Tentokrát však zcela jiným způsobem než kdysi v nazaretském domku. Tenkrát zněla dvě klíčová „já“ a „mně“ – teď znějí „jemu“ a „tobě“. Tenkrát v Nazaretě: *Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova* (Lk 1,38). Nyní na Golgotě: „Ten na kříži již není jen mým synem, ale i tvým synem. Staň se mu ne, jak já chci – neboť já bych ho okamžitě sňala z kříže – staň se mu, jak ty, Otče, chceš.“

Tímto proneseným „ano“ se stává Maria Matkou nás všech. Stává se služebnicí všech úradků Božích. Poněvadž dává až do posledního a poněvadž ten, kdo dává, je blaženější, než ten, kdo bere, stává se bolestiplná Matka zároveň i nejblaženější Pannou. Bůh nikdy nebere, aby oloupil, nýbrž vždy, aby obdaroval. Maria se zatím učila pochopit, že on musí být tam, kde jde o věc jeho Otce (srov. Lk 2,4) a že on má ještě jiný pokrm než ten, který ona mu každý den podává, neboť říká: *Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mne poslal* (J 4,34). Ježíš odrostl vůli matky a srostl s vůlí Otcovou.

Svým „ano“ se Maria stává Matkou všech křesťanů. Proto říká Ježíš na kříži Janovi se zřetelem k nám všem: *Hle, tvá Matka* (J 19,27). Ve dvanáctém zastavení křížové cesty je i nám vykázáno místo. Je mnoho rodičů, kteří své děti nechtějí pustit, když už odrostly rodičovské vůli a začínají srůstat s vůlí Boží. To platí zejména tehdy, když se děti rozhodnou pro duchovní povolání, že často musí svým rodičům říci: »Copak nevíte, že musím být tam, kde jde o věc mého nebeského Otce, a ne v domě, který vy jste mi postavili?« Dej Bůh, aby

pak rodiče – jako Maria pod křížem – mohli říci: »Hle Otče, naše dítě je i tvým dítětem. Staň se mu ne podle našich plánů, ale podle tvé vůle.« A jak Pán výslovně praví, že blaze je tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere (srv. Sk 20,35), pak i tato životní situace plná bolesti se změní v nejblaženější chvíli života.

„Matko Boží, utěš můj zármutek!“ Panna Maria nám ukazuje svou přítomností při křížové cestě, jak můžeme Pánu tímto způsobem dávat odpověď ve třináctém zastavení křížové cesty. Zní:

3. Spolu přijímáme

„Zde končí kříž a začíná církev,“ píše francouzský spisovatel Paul Claudel pod třinácté zastavení křížové cesty. *Kristovo mrtvé tělo je sřato z kříže a položeno do klína své matky.* A my můžeme připojit: *Kterého jsi, Panno, přijala z rukou lidí.* Ne tak, jako kdysi v nazaretském domku, kde jsi ho přijala mocí Ducha svatého z rukou nebeského Otce: nezlomeného, neporušeného, v dokonalé kráse, z rukou lidí ho přijímáš zmučeného, s hlavou zkrvavenou, jako toho, jehož srdce bylo probodnuto.

Maria přijímá to, co Bůh na něj dopustil, a to, co pak lidé s ním provedli: přijímá církev. Církev je vždy to, co pro ni udělal a co pak z ní uděláme my lidé. Maria nepřijímá s kritickým odstupem. Bere Pána do obou rukou a přitiskne ho na své srdce. Zde končí kříž a začíná církev. Církev není nějaká zbožná idea, nýbrž je to realita Kristova v celé plnosti. Co Bůh na něm vykonal a co my lidé jsme mu způsobili.

Kdyby Maria pod křížem byla jednala podle rčení „Kristus – ano, církev – ne,“ byla by musela odmítnout tohoto konkrétního Krista sřatého z kříže a byla by musela čekat na nezlomeného, neporušeného Krista v plné kráse. A čekala by

dodnes. Neboť dokonce i vzkříšený Pán je ještě poznamenan stopami utrpení, je poznamenan ranami, které jsme my lidé jemu způsobili. My přijímáme Krista jen z rukou P. Marie pod křížem, poněvadž ona se stala Ecclesii, to znamená, my přijímáme z rukou bolestné Matky Krista, ze kterého se zrodila církev – naše matka. Zde končí kříž a začíná církev.

Kdo Krista akceptuje, církev však odmítá, tzn. kdo říká „Kristus – ano, církev – ne,“ ten se mine se samotným Kristem. Na kameni, na kterém sedí Bolestná Matka Boží, je pro nás všechny vyhrazeno místo. Církev – Pán v podobě církve – nás prosí, abychom ho přijali nikoliv s chladným odstupem, ný-

brž abychom tu zcela konkrétní církev, jak se s ní setkáváme v naší farnosti v osobě konkrétního duchovního pastýře, tj. faráře, přijali s otevřenou náručí a oběma rukama ji přitiskli k svému srdci. Církev si to vpravdě zaslouží. Je tím, co Bůh na ní vykonal, i tím, co jsme my lidé z ní udělali.

Kardinál Suenens kdysi při setkání s německým teologem Karlem Rahnerem, krátce před jeho smrtí, se ho zeptal, v čem spatřuje příčinu ubývání mariánské úcty. Karl Rahner tehdy odpověděl: „Křesťané chtějí udělat z evangelia abstraktní ideje. A abstraktní ideje nepotřebují matku.“

Nemysleme si, že je to pod naši důstojnost přijmout církev

takovou, jaká je. Poněvadž zde se děje vše tak přímočaře, tak konkrétně, mnoha lidem připadá církev příliš obyčejná a průměrná. Zašpiněné pleny Ježíšovy na začátku jeho života a zkrvavený Ježíšův rubáš na konci jeho pozemského žití spoluvytvářejí viditelný obraz církve až dodnes. Nemysleme si, že je to pod naši důstojnost přijmout církev a brát ji takovou, jaká je, a přitisknout ji k srdci. My říkáme ano církvi, protože říkáme ano Kristu. **„Církvi, naše matko, utěš náš zármutek“** tím, že nám Krista ukážeš a že nám ho podáš. Tím, že to činíš skrze nás, rodí se již dnes církev 3. tisíciletí. Amen.

+ Joachim kardinál Meisner,
arcibiskup kolínský

III. Vznešenost svatého růžence

Sv. Ludvík Grignion z Montfortu uvádí, že rozjímání o růžencových tajemstvích je mocný prostředek úsilí o dokonalost. Středem zájmu světců byl život Ježíše Krista: uvažovali o jeho ctnostech, o jeho bolestech, a takto dospěli ke křesťanské dokonalosti.

Sv. Bernard začal s tímto cvičením a pokaždé v něm pokračoval: „Od počátku svého obrácení si dělám kytičku myrhy z bolestí svého Spasitele. Nosím ji na srdci a myslím na důtky, trny a hřeby umučení. Po všechny dny jsem se oddával rozjímání o těchto tajemstvích.“

Podobně jednali svatí mučedníci – a my se divíme, jak vítězili nad krutými mučidly. „Odkud mohla pocházet tato podivuhodná stálost mučedníků,“ ptá se sv. Bernard, „ne-li z ran Ježíše Krista, o nichž velmi často rozjímali? Kde byla duše těchto velkomyslných hrdinů, když tekla jejich krev a tělo bylo rozdíráno ranami? Jejich duše dlela v ranách Ježíše Krista a tyto rány je učinily nepřemožitelnými.“

Matka Spasitelova se po celý život zabývala rozjímáním o ctnostech a utrpení svého Syna. Když slyšela při jeho narození anděly zpívat píseň radosti, když viděla, jak se mu pastýři klaněli ve stáji, její duch byl naplněn úžasem a rozjímala o všech těchto divech. Srovnávala vznešenosti vtěleného Slova s jeho hlubokým ponižením: Slámu a jesle s jeho trůnem a lůnem nebeského Otce, moc Boží se slabostí dítěte, jeho moudrost s jeho prostotou!

Svatá Panna řekla jednou svaté Brigitě: „Když jsem uvažovala o kráse, skromnosti, moudrosti svého Syna, má duše byla proniknuta radostí. A když jsem rozjímala o jeho rukách a nohách, jež měly probodnout hřeby, prolévala jsem proudy slz, srdce mi pukalo zármutkem a bolestí.“ Po nanebevstoupení Ježíše Krista trávila svatá Panna zbytek svého pozemského života navštěvováním míst, která božský Spasitel posvětil svou přítomností a mukami. Tam uvažovala o velikosti jeho lásky a hrůze mučení. Pak se to stalo pobožností prvních křesťanů, jak praví

svatý Jeroným. Ze všech krajů světa přicházeli zbožní poutníci do Svaté země, aby si vryli hlouběji do srdce lásku a vzpomínku na Spasitele lidstva prohlížením předmětů a míst, jež posvětil svým narozením, námahou, utrpením a smrtí.

Všichni křesťané mají jednu víru, klanějí se jednomu Bohu, doufají v tutéž blaženost v nebesích, uznávají jediného prostředníka, kterým je Ježíš Kristus – všichni mají napodobovat tento božský vzor, mají rozjímat o tajemstvích jeho života, ctnostech a slávě. Povinnost rozjímání o pravdách víry a tajemství života Ježíše Krista se netýká pouze kněží, řeholníků a těch, kdo se pro Krista vzdálili hluku světa. Jestliže řeholníci a duchovní osoby jsou zavázáni rozjímat o věčných velkých pravdách, aby hodně odpovídali svému povolání, podobně lidé žijící ve světě jsou vázáni k rozjímání vzhledem k nebezpečím věčné záhuby, jež je po všechny dny obklopují. Mají tedy často vzpomínat na život, ctnosti a bolesti Spasitele, které nám představuje patnáct tajemství svatého růžence.

PhDr. T. J. Bahounek OP

Garabandal – varovný prst Boží (10)

O týden později přítel Mario navrhl Joeyovi, že by se mohli na zpáteční cestě do Ameriky zastavit ve Španělsku v Garabandalu. On o těch zjeveních věděl jen málo, u P. Pia se cítil dobře, že se mu zrovna nechtělo. Nakonec se rozhodl, že se na to otce Pia zeptá: „Otče, je to pravda, že se v Garabandalu zjevuje čtyřem děvčatům Panna Maria?“ „Ano,“ zněla krátká odpověď. „A mohli bychom se tam jet podívat?“ „Proč ne?“ zněla jasná odpověď. A tak Joey Lomangino přišel do styku s Garabandalem.

Zima v Garabandalu, v této horské vesničce v Cantalupském pohorí, byla tuhá. Joey vzpomíná na první noc. „Zima byla stejně venku jako uvnitř. Domy byly stavěné z kamene a nebyla tam ani voda ani topení. Proud přicházel do vesnice jen na krátkou chvíli, aby mohlo svítit několik lamp na ulici. Uvnitř byl krb na vaření a několik úzkých matrací ze slámy. Tušil jsem, že tuto první noc budu muset draze zaplatit za milost, které se mně tu dostane. Ležel jsem na posteli oblečený v šatech, přikrytý vším možným, co bylo po ruce, a vůbec jsem neusnul, třásl jsem se zimou.

Přemýšlel jsem o tom, co jsem zažil v poslední době. Bylo to zázračné nabytí čichu u P. Pia. Cestou jsme se zastavili v Madridu a tam jsme se dověděli hodně zajímavých věcí o Garabandalu od jezuitského kněze P. Romana Andréu a jiných důvěryhodných lidí. Do Garabandalu jsem přišel už jako věřící ve zjevení. Ale důvod, proč jsem vlastně tady, co tu chci, to jsem nevěděl.

Brzy po svém příchodu jsem se setkal s mladou vizionářkou Conchitou. Udělala na mne ten nejlepší dojem, musel jsem obdivovat její upřímnost, jednoduchost, její touhu po modlitbě a její jistotu ve zjevení. Dala mi obrázek nějakého světce a na zadní stranu napsala odkaz: „Musíme přinášet hodně obětí a dělat pokání, musíme často navštěvovat Nejsvětější svátost. Ale především se musíme snažit, abychom byli dobří. Když to nebudeme dělat, přijde trest. Kalich je plný, přetéká, a když se nezměníme, zakusíme tvrdý trest. Chcete to dělat, pane? Neznám vaše jméno, dělejte to a snažte se k tomu přivést i druhé.“

Po několika rozhovorech s tímto děvčetem jsem přišel

k závěru, že by to bylo naprosto nepravděpodobné, že toto děvče klame, nebo že bylo oklamáno. Její slova byla naplněna pravdou a nemohla se zakládat na tom co Konchita získala ve škole. Její přirozená náklonnost věřit se změnila v naprostou jistotu. Panna Maria přišla do této vesnice, aby zde dala poselství pro celý svět, a já jsem poznal, že při šíření tohoto poselství jí mám pomáhat.

Co mám dělat? To byla otázka, která se ve mně stále ozývala. Panna Maria to věděla, když už to Bůh chtěl. Ona věděla proč si mě sem zavolala.

Byl jsem slepý a povahově nesmělý, smysl svého života jsem viděl ve vydělávání peněz a rozmnožování majetku. Když jsem se vrátil do New Yorku, položil jsem si otázku: Co takový člověk jako já může udělat pro šíření poselství z Garabandalu? Přitom jsem přišel k názoru, že pro tento úkol nejsem zrovna špatně vybavený.

Moje srdce bylo ještě plné zážitků ze setkání s otcem Piem, a potom tu bylo moje obrácení a zázračné získání čichu. Mimoto mi dala Conchita hodně růženců, které políbila Panna Maria. Dále jsem znal zaručená svědectví o garabandalských zjeveních od hodnověrných lidí v San Giovanni Rotondo a v Madridu. Přítel Mario pro mne také vyhotovil album, ve kterém byly fotografie otce Pia a extáze z Garabandalu. Pod každou fotografií bylo několik slov ve slepeckém písmu.

V ruce album, v tašce růženec, tak jsem začal přinášet svědectví o Garabandalu dům od domu. Nejdříve jsem to zkusil u příbuzných a známých, někdy jsem návštěvy opakoval, často jsem používal materiál o Fatimě a Garabandalu, který mi dal otec Ramon Andreu. Tyto ná-

vštěvy brzy dostaly jméno »konference« nebo »besedy«. Jejich ústředním motivem byla láska Boží k lidem. Bůh nás volá stále, někdy charismatem otce Pia, někdy zjeveními Matky Boží. Přitom jsem zdůrazňoval, že Panna Maria k nám přichází z lásky a naší odpovědí musí být zase láska.

Pověst o slepém muži, který přináší zprávy o zjevení Panny Marie ve Španělsku, se začaly šířit po okolí. Stále více neznámých lidí chtělo tyto přednášky slyšet. Protože můj přítel Mario neměl vždycky pro mne čas, prosil jsem jiné známé, aby mi pomáhali, a ti byli rádi, že mohou rozšiřovat poselství o Garabandalu.

Brzy se dostavily výsledky. Moji posluchači se začali modlit a přistupovat ke svátostem. Povzbuzen tímto úspěchem jsem plánoval nové konference. Tak vzniklo centrum pro šíření garabandalských poselství. Moji spolupracovníci organizovali zase jiná setkání. Začal jsem si dopisovat s různými teology z Evropy a jiných částí světa, především s francouzským knězem Lafineurem, který má zásluhu o rozšíření známosti o Garabandalu ve Francii a celé Evropě. Byly natištěny letáky, různá oznámení a o moje přednášky byl zájem po celé Americe.

Vydával jsem časopis Jehly, který byl později přejmenován na Garabandal. V Irsku byl dokonce natočen film o Garabandalu a při každém setkání jsme jej promítali. Všude se šířily zprávy o tom, co dokázal slepý muž z New Yorku s jedním albem a několika růženci v tašce.

Přitom jsem každý rok navštívil Garabandal. V roce 1964 jsem vyprávěl Conchitě o tom tajemném hlase, který jsem zaslechl v roce 1947, když jsem chodil do slepecké školy, a také jsem jí řekl o svém plánu – chtěl jsem totiž v New Yorku založit Dům bliženské lásky pro posti-

Domy byly stavěné z kamene a nebyla tam ani voda ani topení. Proud přicházel do vesnice jen na krátkou chvíli, aby mohlo svítit několik lamp na ulici. Uvnitř byl krb na vaření a několik úzkých matrací ze slámy...

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – cesta k Bohu (4)

Je četnost a rozmanitost mariánských svátků v katolické církvi a v jiných křesťanských církvích oprávněná?

Svatý Bernardin Sienský píše, že ani blažení andělé nechápu plně Mariinu velikost; proto by nikoho nemělo překvapovat rostoucí prohlubování tajemství Matky Boží, jak je vyslovuje rozmanitý a bohatý liturgický kult. Nejedná se o lehkovážnost ani o sentiment, ale jedná se o bohatství, o bohatství Kristovo, o kterém mluví sv. Pavel; bohatství, jaké představuje odkaz a sláva Matky našeho Pána a které stále lépe poznáváme pod vedením a osvícením Ducha svatého, který je Duchem Pravdy.

Když se nyní vracíme k svátku Neposkvrněného Srdce Panny Marie, je to svátek, který oslavuje celé Mariino tajemství, který uctívá celé nadpři-

rozené bohatství, které živý Bůh navršil v jejím Neposkvrněném početí, ve zvěstování, v Betlémě, na Kalvárii, ve večeradle a v jejím nanebevzetí do svého otcovského domu.

Je to svátek, který připomíná věřícím Mariinu pokornou a velkodušnou spolupráci, plnou něžnosti i síly; připomíná především její ANO, které vyslovila v Nazaretě a pak i na Kalvárii spolu se svým Synem, se svou »milovanou lilií« (br. Jacopone), aby tak spolupracovala na naší spásě.

* * *

Kult Mariina Srdce je adresován plně osobě Panny Marie, podobně jako kult Srdce Ježíšova má za svůj objekt osobu vtěleného Slova.

Zajisté, i samotné Srdce Panny Marie je hodno úcty, protože od samého počátku své

existence bylo stánkem Ducha svatého a po devět měsíců svým tlukotem udělovalo život Spasiteli. Ale toto tělesné srdce uctíváme zvláště proto, že je symbolem nejdokonalejší lásky, jakou chovala Maria k Bohu a k bližním.

Mnoho lidí pokládá lidské srdce za sídlo a symbol lásky a v tomto smyslu hovoří na několika místech o lidském srdci i Písmo svaté; bylo tedy takřka nevyhnutelné, že křesťanská duše při rozjímání i Boží lásky k lidem dospěla až k úctě Srdce Ježíše-Člověka, *toho, který nás miluje* (Zj 1,5), a k Srdci Panny Marie, kterou nám dal pod křížem za Matku: *To je tvá Matka!* (J 19,27).

Ale to není ještě všechno. Naše úcta jde dál než k tělesnému srdci a k symbolu; směřuje k Srdci nebeské Matky, které je plným principem vnitřního života, přirozeného citového čistého a svatého života i duchovního a nadpřirozeného života, který je Mariiným živo-

tem milosti: tato milost se tak rozvinula a tak vzrostla, že dosáhla výšek, které zná jedině Bůh; tento nadpřirozený život obsahuje všechny ctnosti a všechny dary Ducha svatého, tedy i bohatství Ježíše Krista, který byl a je naplněním tohoto láskyplného Srdce.

Když si uvědomujeme tyto pravdy, neudivují nás slova sv. Jana Eudese, který o tomto Srdci píše jako o »Srdci svatém«, a sv. Bernardina, který je nazývá »zázrakem Božích zázraků«. Zajisté nás také nijak zvlášť nepřekvapí trojí označení, které tento světec používá: »Srdce tělesné«, »Srdce duchovní«, tj. Srdce ozdobené nesmírnou milostí, kterou Bůh udělil Matce svého jednorozeného Syna, který se stal tělem, a konečně »Srdce božské«, protože je trůnem Ducha svatého: »Srdce Mariina Srdce«.

Synové sv. Antonína Claretta opěvují milosti a privilegia Mariina Srdce, když hovoří o něm jakožto o Srdci panen-ském, Srdci mateřském a Srdci královském: Srdci Panny, Matky a Královny.

Když čteme některé spisy světců, papežů a mariologů, ale především když uvažujeme o prosté a vroucí úctě Božího lidu, je zřejmé, že pod úctou k Neposkvrněnému Srdci rozumíme psychický, duchovní a nadpřirozený princip života blahoslavené Panny, tj. Mariinu lásku k Bohu a lidem.

-iMs-

Garabandal – pokračování ze str. 6

žené. Slíbila mi, že o tom promluví s Pannou Marií. Ještě ten den jsem odcestoval nazpět do Ameriky a za 14 dní jsem dostal dopis. Psala mi, že hlas, který jsem v roce 1947 slyšel, byl Její hlas a že v den zázraku budu zase vidět a také dům, který v New Yorku založím, přinese mnoho dobra. Nejvíce mě potěšila zpráva o tajemném hlasu, získal jsem jistotu, že cesta, kterou jsem nastoupil, je správná: Garabandal je hlasem Božím ve světě který prožívá hlubokou krizi a čas, který nám dává Matka Boží, je na to, abychom rozšiřovali poselství z Garabandalu, neboť žijeme v době posledních varování.

Můj apoštolát se rozšířil do celého světa, do Afriky, Hong-Kongu, Indie, Barmy, Pákistánu, Filipín, Austrálie. Čekali na mě kněží, biskupové, kardinálové, jako například indický

kardinál Valerián a filipínský kardinál Sin. V rozvojových zemích bylo toto přijetí daleko nadšenější než v bohatých krajích západu. Také Matka Boží řekla vizionářkám, že prostí a chudobnější lidé jsou daleko ochotnější naslouchat Božimu hlasu než lidé bohatí.

V roce 1977 se v mém nitru ozývaly dva hlasy: Luther a Michigan. Nevěděl jsem, co to má znamenat. Tak jako každý rok jsem organizoval pouť do Garabandalu a na jiná evropská poutní místa. Když už jsme byli na letišti, moje sekretářky mi představovaly každého účastníka pouti a já jsem každému podal ruku. – A toto je Marie Lutherová a její dcera Maylin z Michiganu. – To byla ta dvě pro mne záhadná jména. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem to nijak zvlášť nezaregistroval. Až v Lurdech jsem měl více

času a mluvil jsem s paní Lutherovou. Dověděl jsem se, že už je 17 let vdovou, muž jí zemřel na rakovinu, když mu bylo jedenapadesát let, má 10 dětí, dvě byly ještě úplně malé, když manžel zemřel. Maylin byla přítomna rozhovoru, ale nijak do něho nezasahovala. V Garabandalu a ve Fatimě jsme se lépe poznali, začal jsem v ní vidět svou budoucí ženu. Učinil jsem jí nabídku k sňatku. Překvapilo ji to.

Žádala si čas na rozmyšlenou. Když se vrátila z pouti, hned první noc dostala o tom ve snu znamení. Napsala mi, a tak byla svatba. Dnes máme dva syny a jsme šťastni. Joey Lomangino čeká na svůj velký den, na velký zázrak, kdy u devíti borovic nabude zraku.

(Pokračování v příštím čísle)

PASTÝŘSKÝ LIST 1998 PRO PRVNÍ NEDĚLI POSTNÍ

Připravujeme se na Velikonoce, dny, v nichž nám Bůh mimořádným způsobem ukázal, jak nás miluje. Projevil lásku k nám až do krajnosti...

Draží bratři a sestry,

Popeleční středou jsme vstoupili do velkého postu, kdy se 40 dní připravujeme na Velikonoce. K této přípravě tradičně patří větší skromnost v jídle, odřeknutí si hlučné zábavy, duchovní předsevzetí, to znamená konkrétní plán našeho polepšení a v neposlední řadě taky naše pokání za hříchy.

Ale proč na nás klade postní doba takové požadavky?

Připravujeme se na Velikonoce, dny, v nichž nám Bůh mimořádným způsobem ukázal, jak nás miluje. Projevil lásku k nám až do krajnosti. Když Bůh, který stvořil člověka a přál si, aby byl člověk šťastný, viděl neštěstí lidského hříchu, slíbil záchranu. Člověk, který měl vládnout zemi, totiž sám ztratil svobodu a stal se otrokem hříchu. Vlastní mocí se nedokázal z otroctví vykoupit. Jen Bůh mohl pomoci. Ani on však ve své všemohoucnosti nejedná jako kouzelník pomocí laciných triků nebo jako mocnář, který ukazuje, že si může všechno dovolit. Je spravedlivý, proto nemůže odpustit trest bez náhrady. Miluje však člověka a chce jej ušetřit utrpení. Proto bere trest lidí na sebe a zaplatí poctivou cenu za novou svobodu člověka. Jako duch v nebeském štěstí nemůže trpět. Proto se stává člověkem.

Boží láska k člověku připravila vánoční radost z nového Božího příchodu. Cesta k velikonoční radosti z vykoupení však vede přes kalvarský kříž. To je vrcholný bod dějin. Bůh v lidském těle přijímá smrt, aby člověk mohl žít.

Pán Ježíš nezačne prožívat svou oběť až na Kalvárii, ale už při poslední večeři. Když proměnil chléb, říká: Toto je moje tělo, které se za vás vydává. A nad kalichem řekne: Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás. Už tady se Ježíš daruje jako oběť svátostným způsobem. A řekne-li „to čiňte na mou památku“, dává možnost lidem všech dob, aby nejen slyšeli o této události, ale byli přítomni a měli spoluúčast.

Sestry a bratři, pokusme se v postní době prožívat každou mši svatou nově a hlouběji. Přicházejme připraveni spolu s Kristem prožívat oběť, tedy darování. I my darujeme nebeskému Otci Ježíšovu oběť, ale darujeme spolu s ním také sebe. Všichni spolu tvoříme tajemné tělo Kristovo – cíkev. Prožijeme tedy s ním ono darování se Otci.

Je krásné, když darujeme své schopnosti, čas a peníze nebo dobré skutky či s láskou snášíme bolesti, ale největším darem, který můžeme nabídnout, je naše já, naše vůle, když řekneme spolu s Kristem: Zde

jsem, Pane, abych plnil tvou vůli. Kéž bychom ke každé mši svaté přišli nejen s pěkným slibem, ale i skutkem. „Otče, nebylo to pro mne lehké, ale dal jsem přednost tobě před svým přáním, před vlastním plánem a dnes přidávám svou malou oběť k oběti tvého Syna.“

Snad se nám bude někdy zdát příliš těžké tak konkrétně darovat sebe Otci. Proto od dnešního dne **dovolují při každé slavnostní mši svaté podávat svaté přijímání pod obojí způsobou – namočením Těla do Krve Páně, abychom ještě více vnímali velikost Kristovy oběti, k níž máme připojovat oběť svou.**

Zároveň od dnešního dne je možné přijímat Tělo Páně, pokud se nepodává i Krev Páně s namočením, také na ruku. Na žádost předsedy České biskupské konference to pro Českou republiku schválila vatikánská Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Zároveň se však připomíná, že **dosavadní způsob přijímání do úst se neruší.** Zakládá se na zvyku předávaném po mnoho staletí a vyjadřuje úctu věřících k Eucharistii. Kdo přijímá přímo do úst, vyjadřuje svým postojem, že nepřijímá jen „obecný chléb a nápoj“, ale Tělo a Krev Páně, jehož mocí „lid Boží má účast na dobrech velikonoční oběti, obnovuje novou smlou-

vu, uzavřenou Bohem s lidmi v krvi Kristově“.

Mimo to je třeba dbát, aby se svaté přijímání, kterému náleží úcta, rozdělovalo slušně a důstojně, aby se zabránilo zneuctění eucharistických způsobů, v nichž je jedinečným způsobem úplný a celý Kristus, Bůh a člověk, podstatně a neustále. Církev vždycky doporučovala pečlivou starostlivost ohledně úlohků proměněného chleba: „Co totiž necháš spadnout, to považuj za újmu na jednom ze svých vlastních údů.“ (viz Memoriale Domini)

Prakticky to znamená, že způsob svatého přijímání nestanovuje podávající, ale přijímající. Jen malým dětem není vhodné podávat pod obojí způsobou. Je-li více podávajících, je dobré, aby jeden podával jen pod jednou způsobou. Pokud je jen jeden podávající, může nejprve podat těm, kteří přijímají pod obojí způsobou, pak ostatním. Na ruku položí svaté přijímání podávající tomu, kdo nastaví čistou levou ruku a pravou rukou ji podloží. Přijímající pak sám pravou rukou vezme Tělo Páně a podá si je do úst ještě před podávajícím.

Tyto praktické změny by neměly být předmětem našich diskusí, ale příležitostí ještě lépe si uvědomit, koho přijímáme. Především že se nám daruje za pokrm ten, který se daroval nebeskému Otci jako výkupné za naše viny. Vždy znovu je pro nás výzvou, abychom se spolu s ním stávali obětí Otci, která se mu zalíbí.

Na cestě postní dobou se dívejme ke Kalvárii a ke každé mši svaté přicházejme jako učedníci do večeřadla, abychom se jako oni stali účastníky Kristovy oběti i slávy. Pak i dnešní svět bude přijímat naše svědectví o Bohu, který miluje lidi až do krajnosti.

Každému z Váš
ze srdce žehná Váš
+ arcibiskup Jan Graubner

Nebezpečí okultismu

P. Jacques Verlinde – dokončení

Dotykáme se zde ústřední otázky: jistě, příroda je sama v sobě dobrá. Ale kniže tohoto světa, o kterém Ježíš mluví, přebývá také v něm. Nejsou jen dobří andělé. Jsou také jiné síly, o kterých mluví 6. kapitola listu k Efezským. Na to nesmíme zapomínat. Po prvotním hříchu existuje i v srdci všehomíra hluboké rozdělení. Jsou zde ve hře také síly, které působí proti spáse člověka.

Když se seznámí »otevřeně« s těmito okultními silami, nezaznamenáváme pouze blahodárné účinky. Souvisí to s tím, že nositeli kosmických sil jsou jiné bytosti. Abych to mohl vysvětlit, používám příkladu radiových vln. I zde máme dočinení s dlouhodobou energií, která sama neobsahuje informace. Tyto vlny však mají svou modulaci, která je nositelem informací.

Jako médium se otevíráme všem vlnám, ale na tom by ještě nebylo nic zlého. Tyto vlny však obsahují také modulaci s informacemi, které nejsme schopni odfiltrovat. Tito »paraziti« pak využívají příležitosti, aby vstoupili do mne. Duchové bytosti využívají naší otevřenosti, aby se v nás zabydly. Když přijímám energii, otevírá se také pro ně.

Příznačné je toto: Když jsem ještě praktikoval radiestezi a jiné okultní praktiky a přistupoval jsem k nim z vědeckého hlediska, řekli mi všichni, kteří byli v těchto věcech zbláhli: Není sporu o tom, že máme dočinení s duchy. Bylo jim jasné, že při své praxi, nazvěme ji magnetismus, nepracovali pouze s kanálem pro energii, ale také s kanálem pro okultní bytosti.

I moje zkušenost jde tímto směrem. Přes všechnu mou dobrou vůli – přistupoval jsem tehdy denně k svatému přijímá-

ní a během okultních praktik jsem se modlil – nezbavilo mě to nikdy pochybností. Čerpal jsem energii, která neměla nic společného s tím, co my křesťané nazýváme spiritualitou. To, co my křesťané označujeme za duchovní zkušenost, je společenství s Duchem svatým. Jedná se tedy o Ducha Božího, o samého Boha. On přebývá v nejhlubším nitru mého srdce, sdílí se mnou svou lásku a prosí mě o mou odpověď lásky. To nemá nic společného s okultními silami přírody.

Je to skutečně dramatické, že se spiritismus dnes tak banalizuje. Ještě jednou: Duchové se v nás bohatě sytí. To vede k tomu, že jsem předčasně tělesnou, psychickou i duševní ruinou. To může končit až satanskou posedlostí.

K jakým účinkům vede jednání u těch, kteří se zabývají bílou magií? Jsou to osoby, které mají nějaký zvláštní dar, např. magnetismus. Ti působí jako prostředníci těchto sil. Magnetizér si otevírá pro sebe kosmické síly. Když se v něm pohybuje »nepozvaný host«, není vyloučeno, že předává dále i jeho. Mezi hypnotizérem a hypnotizovanou osobou je vytvořen stav vzájemné fúze.

Mohl bych uvést celou řadu konkrétních příkladů, kde se tak děje: ještě měsíce po tom, co navštívily magnetizéra, pociťovaly tyto osoby účinky jiného druhu. Ty přetrvávají a působí rušivě. Většinou jsou komplexnějšího charakteru než to, s čím šly k magnetizérovi: bolesti hlavy, nespavost, psychické poruchy. Když pak jdete ke knězi, který se v těchto věcech vyzná, dokáže přijít těmto věcem na kloub. Když někdo přijde s takovými projevy ke mně, zpravidla vždy konstatuji, že přišel do styku s okultními praktikami, s něja-

kým léčitelem, vykladačkou karet, jasnovídkou a podobně.

Co je pak třeba dělat? Modlit se za osvobození. Neznamená to vůbec, že dotyčná osoba je posedlá. Ale na této cestě se mohu objevovat negativní vlivy. A proto je důležité prosit Pána, aby nás vysvobodil ze závislosti na okultismu.

Jeden příklad: Děvče, které mělo povolání k řeholnímu stavu, přišlo ke mně celé sklíčené. Neví si dále rady. Její povolání jako by se jí vymklo. Chce všeho nechat, upadá do depresí. Hovoříme spolu. Neobjevuje se žádná příčina, která by naznačovalo nějakou duševní zkoušku. Ptám se jí na její rodiče. Otcí prý se daří lépe, říká dívka, maminka mu pomocí kyvadélka určuje dávky a koncentraci léků. Ukáže se, že matka nejprve používala kyvadélko jen pro léky. Protože to fungovalo, začali se o to zajímat i jiní. Brzy pracovala matka s kyvadélkem celé hodiny.

Při dalším zkoumání se ukázalo, že neblahé symptomy začaly u dcery měsíc až dva poté, co matka začala pokusy s kyvadélkem. I u sourozenců se projevíly nepravidelnosti. Malý bratr měl poruchy spánku a v noci velmi křičel.

Navrhli jsme pro tuto rodinu cestu osvobozující modlitby. Byla to rodina s velmi těsnými vzájemnými vztahy a s velkou vzájemnou otevřeností. Otevřeli se zde jeden z nich jako kanál pro takové vlivy, mohou snadno působit i na druhé. Obyčejně ten, kdo okultismus praktikuje, je nako- nec zasažen jako poslední.

Ještě jedna zkušenost. Jedna paní se ze zvědavosti zúčastnila spiritistické sedánky. Představení se stolečkem začalo. Vedoucí je iritován. »Nefunguje to!« konstatuje. »Je tu někdo, kdo se buď modlí, nebo má u sebe posvěcený předmět.« Paní se přihlásila. Nosí zázračnou medailku. »Buď ji sundejte, nebo odejdete!«

**Vejdi do ran
ukřížovaného Krista.
Tam se naučíš
hlídat své smysly,
budeš mít
vnitřní život a
budeš neustále
obětovat Otcí
utrpení našeho
Pána i Marie,
abys splatil
dluhy svoje
i dluhy všech
ostatních lidí.**
Josemaría Escrivá

Mohl bych takových příkladů uvést celou řadu. Prosím vás naléhavě, přestaňte s tím. A prosťte Pána Boha, aby vás osvobodil od všech takových závislostí. Mnoho těch, kteří si více nebo méně začali s okultními praktikami a pak zjistili, že se zapletli do něčeho, co nechtěli, ptají se, jak z toho vyjít.

Předně: obrátit se, odevzdat se Bohu, přijmout jeho jako Pána a Boha. Očekávat všechno od něho. Věřit v Boha znamená zvolit jen jeho za skálu svého života. To ovšem také znamená skoncovat se vším, co je dvojznačné a pochybné. Jedině s Bohem žijeme v hluboké radosti a v hluboké pravdě svého života. Když závisíme ve všem a úplně na něm, může k nám přijít všemohoucnost Ducha svatého a rozvinout v nás naplno svůj plán. Musíme se proto stát před Bohem chudými a zřící se všeho, čím jsme si chtěli opatřit nějakou zvláštní moc.

K nastoupení této cesty často stačí upřímná modlitba o osvobození. Ne každý zapadne tak hluboko, jak tomu bylo u mne. Ne každý potřebuje 10 let na uzdravení a velký exorcismus. Je dobré modlit se prosbu o osvobození při svátosti smíření a při skupinovém setkání. Je to prosba k Duchu svatému, aby postiženého osvobodil ode všeho, co omezuje jeho duchovní svobodu a jeho rozvoj. Musíme se modlit s vírou ve jméno našeho Pána Ježíše Krista.

Vision 2300 1/98

Alexandrina – utrpení a sláva (9)

14⁰² hod. Hrozivě zmučená nechává padnout hlavu na podlahu dvakrát za sebou a vzdychá v intenzivním zápase. Mezi vzdechy zůstává sedět na zemi, nyní u postele.

14⁰⁴ hod. Pozvedá ruce k nebi a opakuje slova, která pronesl Ježíš: „Můj Otče, chci zachránit svět; už mne obětuj. Chci dát svůj život za lidstvo. Nešetři mě v oběti.“

V této chvíli Alexandrina zkřížila ruce na prsou a naklání se vpřed, jako by chtěla vidět jasněji, co se děje v šeru. V dálce vidí vojáky v čele s Jidášem a volá apoštoly. Pak si sedá po straně lůžka, kde chvilku odpočívá. Náhle zvedá levou ruku do postoje odporu, a jak slyší přicházet vojáky, zvolá na učedníky: „Vstávejte, ta hodina již nastala. Pojdme.“

14⁰⁶ hod. Říká slova Jidášova: „Buď zdrav, Mistře.“ S odpořem pociťuje polibek zrádce. Po několika chvilkách dělá znamení levou rukou k vojákům, kteří couvli a padli na zem. Avšak když vidí zatýkaného Pána, i ona nastavuje ruce, aby přijala pouta.

Když je Ježíš veden do Annášova domu, zvolá: „Všichni mě opustili, dokonce i ti, kteří byli mými přáteli!“ Alexandrina tato slova opakuje s výrazem

silné hořkosti. Když Spasitele vláčejí z místa na místo, vizionářka sleduje jeho kroky a s velkou únavou dělá v pokoji několik obrátů na kolenou. Alexandrina ukazuje na Annáše a vykresluje jeho morální obraz: „Je to prohnaný arogantní stařec. Je to tentýž muž, který byl mnohokrát uveden do rozpaků, když Ježíš kázal v chrámě.“

14¹⁰ hod. Ježíš je před soudem. Alexandrina sedí na zemi a zaujímá postoj člověka, který pozorně poslouchá a opakuje Spasitelova slova: „Učil jsem v synagoze i v chrámě. Proč mě vyslyšíte? Zeptejte se těch, kdo slyšeli, co jsem učil.“

14¹² hod. Když voják říká: „Takhle odpovídáš veleknězi?“, Alexandrina vstává a dává si pravou rukou pořádný políček na levou tvář. Jeden z přítomných (v pokojíku) mumlá: „Opravdu, voják udeřil Krista pravou rukou a tu ránu Ježíš cítil na levé tváři.“

14¹³ hod. Když je Ježíš veden k soudu Kaifášovu, potkává Petra a říká mu: „Petře, přísahal jsi mi věrnost. Byl jsi nejmilovanějším učedníkem, přítelem mého srdce.“

Když byl Ježíš na soudu Kaifášem zálučně vyslyšán, říká: „Jak jste daleko od světla!“ Alexandrina sedí na zemi a s tváří obrácenou k západu jako někdo, kdo všechno pozoruje z dálky, a opakuje tato i předcházející Spasitelova slova.

Když se Kaifášovi nedostatkem důkazů proti Ježíšovi hatí plány, rozmrzele se obrací na své soudní kolegy a zvolá: „Musíme tohoto člověka vyřadit co nejdříve.“ Tehdy položil Ježíšovi otázku: „Ty jsi Kristus, Syn Boží?“ Ježíš odpověděl: „Ty sám jsi to řekl.“

Z Kaifášova domu je Ježíš veden k Pilátovu soudu a odtud do domu Herodova. Tuto cestu sleduje vizionářka a po kolenou

se vleče napříč pokojem. Na zpáteční cestě od Heroda k Pilátovu soudu Alexandrina opakuje následující úvahu Spasitelovu: „Málo záleží na tom, že se mnou jednají jako s bláznem, když mám spasit duše.“

U Pilátova soudu opakuje vizionářka slova davu a mezi jinými i tato: „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“ a slova místopředsedy manželky Klaudie: „Neměj nic s tímto spravedlivým mužem.“

14²⁴ hod. Když je Ježíš veden ke sloupu, Alexandrina se pohybuje k posteli a podpírá se tam rukama. Při pohledu na bičovaného Ježíše se sama zmítá pod ranami, které zasadili Pánu. Podle prudkých křečí působených šlehy bičem a podle bolestného sténání, které se dere z jejich rtů, si může člověk domyslet, jak velmi trpí.⁴ Přichází druhá skupina vojáků, aby vystřídala první, unavenou mrskáním jejich oběti. Bičování Ježíše, už beztak strašně zmučeného, dopadá i na ubohou mučednici. Během těchto muk Alexandrina, která zosobňuje Spasitele, pozvedá oči k nebi a zvolá: „Z lásky k tobě, Otče, chci a objímám tvůj kříž.“ Pak je z Alexandrininých rtů slyšet bolestné vzdechy a opakuje Spasitelova slova: „Otče, pro tebe, abych ti dal duše.“

Rány bičů na Pánovo tělo se odrážejí i na vizionářce, která se pod jejich silou svíjí a srdceryvně sténá. Ježíš zvolá jejími ústy: „Pro tebe, Otče... Z lásky k tobě!“

14³² hod. Alexandrina padá na kolena s tváří na posteli. Znovu sténá v bolestných křečích svých nevýslovných muk.

14³⁶ hod. Pána opět bičují a vizionářka opět zakouší muka.

14³⁸ hod. Opakuje slova, jež slyší od Spasitele: „Otče, to je pro tebe a pro duše.“ Vstává a u postele znovu padá na kolena, téměř vyčerpaná prudkostí svého utrpení. Konečně na lůžku chvilku odpočívá.

14³⁹ hod. Bičování Pána pokračuje a vizionářka znovu trpí prudkými křečemi svého křehkého těla, až konečně vyčerpaná padá na zem. Brzy však povstává a velmi unavena sedí na zemi mezi svou sestrou a postelí, o niž se opírá. Pozvedá oči k nebi a opakuje Ježíšova slova: „Otče můj, Otče můj, kdo by tě nemiloval?“ Tímto způsobem končí bičování zad. Alexandrina se sune ke hlavám postele, opírá se o ni a pokládá obličej na hřbet pravé ruky. Netrpí; je to oddech, který jí Ježíš poskytuje, aby jí umožnil snášet zbytek umučení. (Potvrdila, že někdy se jí v této chvíli zjevovala Panna Maria.) Nakonec je Ježíš odvázan od sloupu a znovu přivázan, aby ho mohli bičovat na prsou.

14⁴¹ hod. Následuje další bičování, a zatímco dopadají rány na Ježíše, Alexandrina má prudké křeče. Tak velké jsou rány, které ji zasahují od Ježíše.

14⁴⁴ hod. Poslední bičování končí. Padá na zem a hlava spočívá na posteli.

14⁴⁵ hod. Alexandrina se pohybuje po kolenou ke stěně pokoje, aby doprovodila Pána na místo korunování, a sedá si tam. Účastní se Ježíšových muk a tajemným způsobem přijímá trnovou korunu. Trpí a bolestně sténá s Ježíšem. Hlava se jí chvěje ostrými bolestmi, které působí trny zabodnuté do Spasitelovy hlavy. Toto utrpení trvá 28 minut. (Později Alexandrina vysvětlila P. Pasqualovi SDB, že to nebyla koruna jen kolem hlavy. Byla to trnová přilba, která pokrývala celou hlavu. Dodala, že Pánova tvář se velmi podobá tváři na Turinském plátně.)

Pokračování příště

⁴ Popravě obvykle předcházel trest bičování odsouzeného. Alexandrina později velmi přesně popsala P. Pasqualovi SDB nástroje bičování. Vyjevila, že vojáci bili záda, hrud', břicho a obličej odsouzence podle své libovůle.

Proč vidíme stále zlo jen mimo sebe, když bují v hloubi našeho nitra?

Proč děláme odpovědným za pokušení vždy někoho jiného, když se potácíme ve vlnách, které jsme sami vyvolali?

Proč si stěžujeme na svět, že nás navádí ke zlému, když hlavní vinu na tom nesou naše slabosti a naše selhání? Mějme jasno sami o sobě! Duch zla bydlí v nás. Nebudme jeho spojenci, budme sami sobě pokušiteli.

Arsèn Garnier

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXX.

Wilhelm Hünermann

Dlouho do noci zůstal Martin v paláci, probíral s císařem všeobecné církevní poměry, nouzi křesťanstva.

„Církev nemá důvod si na mne stěžovat,“ řekl Valentinian. „Sice jsem na začátku své vlády vyhlásil všeobecnou svobodu náboženství, ale nemíchám se do dogmatických sporů křesťanského vyznání, protože si myslím, že císař není povolán k rozhodování o záležitostech víry, ale nikdy jsem se netajil se svým katolickým přesvědčením. Byl jsem tribunem u skutarské gardové jízdy, když jsem vrazil pěst do tváře pohanskému knězi, který mě při jednom procesí postříkal svěcenou vodou. Císař Julian, který se osobně procesí účastnil, mě z trestu za takovou zvůli přeložil do egyptské pevnosti v thébské poušti.“

„Rána pěstí, to byl zvláštní způsob vyznání víry,“ usmál se Martin.

„Vyznal jsem ji svým způsobem. Když mě před deseti lety vojáci podle germánského zvyku zvedli na svých štítech a přehodili mi purpurový plášť, zrušil jsem všechny proticírkevní zákony odpadlíka Juliana, především zákaz škol.“

Dnes je skoro celý Západ opět katolický, dokonce i Milán má po smrti ariánce Auxentia nového zdatného pastýře Ambrože, který hlásá víru v Kristovo božství.“

„Znám ho,“ horlivě odpověděl Martin. „Pochází z tohoto města a za mého pobytu tam byl ještě dítětem. Jeho otec byl prefektem v Trieru. Ambrož je věrný syn své církve. V ostatním jsem stejného mínění jako ty, Západ už se dostává z arianismu, ale o to hůř to vypadá na Východě, kde tvůj bratr Valens katolíky vášnivě pronásleduje.“

Pravověrné biskupy poslal do vyhnanství a v Antiochii dal mnoho katolíků utopit v Orontes. I veliký biskup Athanasius musel znovu do exilu a mohl se vrátit do Alexandrie až krátce před smrtí.“

„Můj bratr je slaboch a je plně pod vlivem své ženy, fanatické ariánky. Nemohu se do toho vměšovat. Kromě toho si nemyslím, že bludná nauka je nejnebezpečnějším nepřítelem křesťanství. Horší je zesvětštění, které se všude rozmáhá, dokonce i v Římě, v centru církve.“

„Máš pravdu,“ smutně přikývl Martin. „K čemu je čistota víry, když chybí čistota mravů? Pastýři církve se musí vrátit k chudobě apoštolů, jinak se stanou nájemníky, kteří prchají, když vlk napadne stádo.“

„Pro tvé hrubé selské oblečení tě mám rád, biskupe Martine,“ odpověděl císař. „Našel jsem v tobě pastýře, po kterém touží křesťanstvo. Můj dům ti bude vždycky otevřený.“

Martin se vrátil do Tours spokojený s výsledkem své cesty a skutečně v jeho biskupství přestal nejhorší útlak až do smrti císaře.

Jedna věc však Martina tížila. Byl stále obklopen davu lidí, sotva kdy mohl věnovat hodinu zbožnému rozjímání a s bolestí vzpomínal na šťastná léta, strávená o samotě s Bohem v poustevně uprostřed lesů.

Když jednoho dne objevil opuštěný kout vzdálený půlhodinu cesty od biskupského města, rozhodl se zřídit si zde nové obydlí. Tak unikl lomozu města, postavil si v lesním zákoutí mezi Loirou a divokými skalisky chatrč, která měla být jeho budoucí rezidencí. Byla dost blízko, aby mohl konat povinnosti svého biskupského úřadu,

ale poskytovala mu útočiště, kde byl sám s Bohem a se svou duší.

Sám? Ne, ani tady nezůstal Martin dlouho sám. Někteří z jeho starých druhů z Ligugé ho vypátrali, především mnich Felix, který k němu kdysi přišel jako první a mezitím byl vysvěcen na kněze. Přidali se mnozí další, zřídili si chýše vedle Martinovy poustevny nebo se nastěhovali do jeskyní ve skalách mezi křovisky a sutí a nový klášter „Majus Monasterium“, později nazvaný „Marmoutier“, počtem svých zbožných obyvatelů značně předčil klášter v Ligugé.

Martin se znovu stal otcem mnichů, aniž by přestal být biskupem.

První zpráva, která ho dostihla v jeho poustevně, oznamovala smrt císaře Valentiniana. Mrtvice náhle ukončila jeho život 17. listopadu r. 375.

DENNÍ DÍLO BISKUPA

Časně ráno, ještě za šera, Martin opustil svou celu, stoupal po strmých stupních, které sám vysekal v kameni, a šel jako vždycky rychlým krokem římského legionáře do svého biskupského města.

S hlubokou zbožností slavil svatou oběť v katedrále, kde se čekající lid natlačil do každého koutku. Po mši pro katechumeny vystoupil na kazatelnu a hlásal naslouchajícímu davu Pánovu radostnou zvěst. Tohoto rána mluvil o útěše, kterou mají křesťané poskytovat svým bratřím v očistci. Začal své kázání slovy z knihy Job: „Smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně mě udeřila!“

Dojemně líčil osud bohatého muže ze země Úsu, který ztratil všechno, co měl, obrovská stáda, dům, syny a dcery, zdraví, kterému nakonec nezůstalo nic než smetiště, střep a hašteřivá žena, která mu ne-

uměla říci nic jiného než ono strašné: „Zlořeč Bohu a zemi!“

„To je obraz ubohých duší, které v místě očišťování čekají na patření na Boha,“ volal Martin svým zvučným hlasem, slyšitelným i v nejzazších koutech kostela. „Člověk žil ve štěstí a blahobytu, ale smrt mu vzala všechno, všechnen jeho majetek, všechno, co mu zpříjemňovalo život a čeho si cenil. To, čím se kdysi chlubil – bohatství, mramorový palác, všechny jeho statky – nebylo ničím v očích zkoumajícího Soudce. Jako blesk jím projelo poznání, jak bezcenné je všechno, v co kdysi vkládal všechny své naděje. Blázne, ubohý, politováníhodný blázne! Všechno, na čem jsi chtěl budovat jistotu svého života, ti smrt uloupila, a teď jsou tvé ruce prázdné, máš v nich jen bídný střep.“

„Jenom bídný střep!“ znělo mocně bazilikou. Posluchači se přikrčili, jako by jim před očima sjel blesk a ukázal jim nicotnost a ubohost jejich pozemských statků, jejich touhy po zisku a všech jejich jistot. Nic nezůstane, vůbec nic než pouhý střep. Všechno ostatní pomine v náporu smrti.

„Nic ho nenásledovalo na věčnost,“ slyšeli svého vrchního pastýře. „Opravdu nic? Vůbec nic? Ale ano, milí bratři a sestry, dobré skutky ho doprovázely před Boží trůn. Nebyl zapomenut ani kousek chleba, který podal hladovému, ani doušek čerstvé vody, kterým osvěžil žíznicího, žádné dobré, smiřující, utěšující, pokoj zjednávající slovo, žádná důvěryplná modlitba, žádná oběť, ani ta nejmenší. Jeho anděl posbíral každý dobrý čin, teď je vytáhl ze zlaté truhly, položil je jako třpytivý drahokam na váhu věčné spravedlnosti. Nic nebylo zapomenuto, i kdyby to už dávno vymizelo z paměti zemřelého. A Boží tvář se rozjasnila při pohledu na všechny tyto skvosty.“

Pokračování na str. 12

Bylo cítit, jak se společenství nadechlo. Můj Bože, ještě je čas sbírat poklady, které rez a moli nezničí, které můžeme zachránit pro věčnost, kde jasně zazáří před obličejem Soudce.

„Teď však,“ temným hlasem pokračoval biskup, „předstoupil odpůrce, který také sleduje každého člověka po celý život, a každý zlý skutek, každou nelásku, každou nespravedlnost, každé zlé slovo, každou hanebnou myšlenku položil na druhou miskou vah, a ta byla stále těžší, povážlivě klesala dolů a oko Všemohoucího zesmutnělo. Konečně slyšel člověk výrok Soudce, obšťastňující „blažený“ za každý dobrý čin, zničující „běda“ za každý hřích, nakonec slova milosti pro duši, která měla dospět k nebeské hostině, ale aby odpykala každou chybu a zbavila se jí, byla odsouzena k třibení v očistném ohni.“

Hlavy naslouchajících se sklonily hlouběji, jejich srdce tížeji tloukla pod vahou svědomí. Jak by dopadl Boží rozsudek nad jejich vinou, která před nimi vyvstala jako hora? Biskupova slova byla jako plameny vnikající do duše, jako meče probodávající nitro. Bylo to, jako by strhl oponu, která od sebe odděluje čas a věčnost, a člověk v Božím zrcadle viděl celou svou ubohost.

„Rozsudek je vyřčen,“ znělo z kazatelny. „Náhěra Boží mizí. Serafova perut' se rozplyne, vznešené světlo uhasne. Duše je opět v pochmurné šedi místa očišťování, zahrána od srdce Božího, v trýznivé osamělosti, ochromená neschopností udělat pro vlastní spásu něco víc než čekat a trpět. Trpitel Job je znovu na smetišti své bídy a jeho ruka drží poslední střep rozbitého štěstí. Tu se jeho pohled obrací na ty, kdo mu bývali milí a drazí a z jeho opuštěnosti se dere výkřik: „Smilujte se nade mnou aspoň vy, moji přátelé, neboť ruka Páně mě udeřila!“

(Pokračování příště)

Odvaha naslouchat

Americký sociolog rakouského původu P. F. Lazarsfeld (1901–1976) provedl v 60. letech takovýto experiment. Napsal text, který obsahoval přesně vyvážený počet argumentů prosovětských a proamerických a stejně vyvážený počet argumentů protisovětských a protiamerických. Tento svůj text přečetl před publikem, ve kterém se nacházeli jednak lidé ladění prosovětsky, a jednak lidé ladění proamericky. Pak je požádal, aby napsali, co bylo obsahem textu, který jim přečetl.

Výsledek pokusu byl překvapivě jednoznačný. Lidé ladění proamericky zaregistrovali jen proamerická a antisovětská tvrzení a naopak, lidé naklonění Sovětskému svazu si pamatovali převážně jen prosovětská a antiamerická tvrzení. To, co neodpovídalo přesvědčení těch či oněch posluchačů, to mimoděk nebo i záměrně nevnímali. Kdyby věnovali pozornost také tvrzením, která se neshodovala s jejich názory, vystavili by se nebezpečí, že budou muset své přesvědčení revidovat, a k tomu neměli ochotu. Tím, že věnovali pozornost především tomu, co potvrzovalo jejich mínění, cítili se naopak uspokojeni, a tak nakonec každá skupina hodnotila přečtený text raději ve shodě se svým přesvědčením.

Experiment potvrdil skutečnost, že jako příjemci informací nebýváme zdaleka tak otevření k jejich přijímání, jak by se zdálo. Více než zájmem o nové informace jako takové je naše »zvědavost« vedena snahou opatřit si zásobu takových argumentů, které nám potvrzují naše dosavadní stanoviska, názory a přesvědčení. To, co nám dosavadní celistvost našeho názoru nějakým způsobem zpochybňuje, narušuje nebo dokonce bourá, můžeme pocítovat nepříjemně, a pokud se přijmu takových

informací nemůžeme vyhnout, všemožně se jim bráníme od ignorování přes zlehčování a zesměšňování až po podrážděné reakce a útoky na autora nebo zdroj informací.

Jedním z mechanismů takové názorové »sebeobran« je úsilí znevěrohodnit zdroj nebo autora nepřijemné informace. Vyhledáváme jeho skutečně i domněle slabé stránky, podkládáme mu nekalé úmysly a chytáme se každého náznaku, který by nám mohl potvrdit, že máme důvod jej odmítnout, a tím se zbavit znepokojení, které nám působí jeho »protiinformace«. Čím více nám záleží na vlastním názoru, postojí či přesvědčení a čím méně se nám daří věcně a logicky »odrazit« nepříjemné informace, tím více se může prohloubit naše antipatie. Nedostatek objektivních důvodů se vyvažuje pseudoargumenty, afektivními, paušálními soudy a nelichotivými nálepkami. (Ve velkém s tím pracoval bývalý totalitní režim: buržoazní původ, kulak, buržoazní pavěda, idealistický světový názor apod.)

V rámci takové sebeobran vlastního přesvědčení se někdy dokonce rozhodneme k přerušení kontaktu se zdrojem, který je nám něčím nepříjemný (přestane s dotyčným mluvit nebo se s ním stýkat, vypovíme noviny, vypneme přijímač). Než se odhodláme k takovému krajnímu odmítnutí, měli bychom vždy nejdříve zvažovat, jak snadné nebo obtížné bude opět navázat přerušovaný kontakt. Není to vždy tak snadné jako opětovné zapnutí přijímače. Také bychom měli vzít v úvahu, zda spolu s »nepříjemnými informacemi« se neuzavíráme i tomu, co by nám mohlo scházet.

Běda nám, jestliže jsme se v citovém vzrušení dopustili dokonce křivého soudu. Čím větší je afekt, který takový krok doprovází, tím více nás pak

Dodržuj přesné plnění každodenních povinností. – Tato modlitba tě připravuje k jiným a rozsáhlým pracem, o kterých sníš...
Josemaría Escrivá

Prožívej každý den, jako by to byl tvůj první i tvůj poslední.
Angelus Silesius

Je jisté, že: Duch svatý není žádný produkt nějakého úsilí z naší strany. Nemůžeme si ho »zasloužit«. Nemůžeme nic udělat, abychom k němu dospěli. Je to ryzí Otcův dar. Stojíme zde před stejným problémem jako apoštolové. I oni potřebovali stejně jako my pro svůj apoštolát Ducha svatého. Ježíš jim ukázal, jak přijmout Ducha svatého. Řekl jim: »Čekejte na zaslíbení Otce, které jste ode mne přijali. Jan křtil vodou, ale vy budete za několik dní pokřtěni Duchem svatým...« Ježíš řekl: Čekejte. Nemůžeme Ducha svatého předběhnout. Musíme čekat.

nepříjemný »fantom« pronásleduje a tím více se budeme bránit, možná i po dlouhou dobu, tomu, abychom nemuseli změnit svůj jednou možná překotně vytvořený názor a přehodnotit svůj postoj. Změnit neoprávněný soud předpokládá uznat vlastní pochybení, a to nebývá lehké, protože to může mít další souvislosti a důsledky. Nemáme-li dostatek sebekritiky a pokory, může se stát, že naše averze bude dokonce tím větší, čím je zřejmější, že dotyčnému křivdíme. Taková averze pak může přetrvávat velmi dlouho, dokonce i tehdy, kdy jsme již zapoměli, jak vůbec vznikla, a za tu dobu může napáchat mnoho škod. ☺

∞ Příklady takového chování nacházíme už v evangeliu: *Co dobrého může vzejít z Nazareta?* ptá se Natanael. Na přesvědčivé zázraky Ježíše Krista si farizeové našli námitku: vymítá zlé duchy jménem Belzebuba, znesvěcuje sobotu a jeho učedníci jedí neumytýma rukama. Velekněží a velerada nejdříve Ježíše odsoudili, protože jim byl nepříjemný, a pak teprve hledali důvod, za co by jej mohli soudit podle práva.

Takovéto naše sklony a návyky velmi ztěžují možnost porozumění, dialogu a spolupráce. S tím, s kým přeruším styky, se nemohu domluvit. Koho a priori odsuzuji a odmítám, nemohu vyslechnout ani pochopit. Přitom ovšem platí, že není možno nespravedlivě posuzovat druhé a být zároveň spravedlivý sám k sobě. Stejnou měrou, jakou svými postoji a soudy křivdím druhým, na druhé straně opět nespravedlivě nadřžuji, a tím křivdím sám sobě. Může to trvat velmi dlouho, než mě nějaká trpká zkušenost konečně přesvědčí, že sebeobranými nespravedlivými soudy škodím více sobě než druhým. Natanael se ke svému štěstí neuzavřel poznání a i přes svůj pohrdavý předsudek následoval Filipa, poznal Mesiáše a pochopil, jak velice se mýlil. Není lepší vycházet z předpokladu, že ti, kteří nám říkají to, co nám nezní příjemně, to ve skutečnosti s námi myslí dobře? Když je přijmeme a pozorně vyslechneme, a oni to náhodou třeba dobře nemyslí nebo se v dobré vůli mýlí, máme možnost vysvětlit svůj postoj a svoje důvody a myslet si své. Ale je-li tomu naopak a my je nepustíme k slovu, ačkoliv nám přinášejí dobrou zvěst, můžeme poškodit sami sebe a dost možná i někoho dalšího, ne-li dokonce nějakou dobrou věc. Jestliže si někdo cení svého názoru víc než pravdy jen proto, že je jeho, pak je ovšem dobrá rada drahá.

-JŠ-

Boris Jelcin u papeže

Jan Pavel II. přijal 10. února v soukromé audienci ruského prezidenta Borise Jelcina. Předmětem rozhovoru byla situace v Rusku a otázky bezpečnosti a spolupráce v Evropě. Současně jednal ministr zahraničí Jevgenij Primakov s arcibiskupem Jean-Luise Tauranem, který je podsekretářem vztahů Vatikánu ke státům.

Papežským tlumočnickem byl P. Stanislaw Szlowieniec, který strávil 10 let v sovětském

gulagu. Jako tlumočnick vystupoval již při první návštěvě Michaila Gorbačova ve Vatikánu.

Jak řekl vatikánský tiskový mluvčí, papež byl pozván do Ruska již 1. ledna 1989 M. Gorbačovem. Toto pozvání opakoval B. Jelcin 20. ledna 1991. Nyní nebylo zapotřebí vracet se k této otázce, protože papež se stále cítí pozván k návštěvě Ruska.

KAI

Zavedení sbírky „svatopetrský haléř“

Praha: O znovuzavedení sbírky tradičně označované „svatopetrský haléř“ informují biskupové českých a moravských diecézí v dopise, s jehož obsahem byli věřící seznámeni při bohoslužbách v neděli 15. února. Tato sbírka je vyhlášena na neděli 22. února a bude se každoročně opakovat.

Biskupové připomínají, že papež Jan Pavel II. při všech svých návštěvách u nás zde zanechal také dar pro potřeby naší církve. Prostřednictvím apoštolského nuncia arcibiskupa Giovanniho Coppoly loni Svatý otec zaslal značný obnos na pomoc těm, které postihly povodně. Tuto dobročinnost může papež vykonávat jen díky finančním darům od věřících z celého světa. Bohatší tak mají možnost jeho prostřednictvím

pomáhat potřebnějším – to je „Obolus Sancti Petri“ („svatopetrský haléř“).

Tato celocírkevní tradice musela u nás být za totality přerušena, ale nyní je čas ji obnovit. Biskupové uvádějí, že mnohé země, které jsou chudší než naše republika – např. asijské Rusko, Rumunsko či Albánie – již obnovily tento zvyk jako **projev sounáležitosti a solidarity** se svými sestrami a bratřími na celém světě. „**I naše církve chce proto letos vstoupit do tohoto společenství opravdu katolického a svou třebas skrovnou hřivnou dokázat svou lásku Svatému otci a těm, kteří čekají na jeho pomoc,**“ píše čeští a moravští biskupové v listě.

ČBK

Stát Vatikán byl založen před 69 lety

Vatikán (VIS): **Před 69 lety vznikl Vatikán jako suverénní stát.** Svatý stolec a Itálie podepsaly 11. února 1929 Lateránskou smlouvu, která ukončila „římskou otázku“, týkající se vztahu mezi Svatým stolcem a Itálií.

Lateránské dohody obsahovaly trojí ujednání: politickou smlouvu, finanční dohodu a konkordát. Byly ratifikovány v červnu 1929 a zahrnuty do italské ústavy. Tato ujednání mj. umožnila vznik suverénního státu Vatikán, díky nim se katolicismus stal oficiálním náboženstvím a došlo k upravení vztahu církve a státu. Konkordát byl revidován v roce 1984. Díky Lateránským dohodám byl také uznán mezinárodní statut Svatého stolce, který mohl navazovat diplomatické vztahy s ostatními státy. Z tohoto pohledu byl stát Vatikán ustanoven jako „právně politický subjekt, který se historicky identifikoval a ujistil se o absolutní a viditelné nezávislosti Apoštolského stolce v jeho vznešeném povolání duchovní světové misie“.

11. únor je tradičním vatikánským státním svátkem. Vatikán patří mezi nejmenší země světa s rozlohou přibližně 44 hektarů.

ČBK

Zemřel organizátor prvých Světových dnů mládeže

Ve věku 78 let zemřel 5. února 1998 kardinál Eduardo Francisco Pironio. Jako prezident Apoštolské rady pro laiky vedl tento kardinál organizační výbory celosvětových setkání mládeže od prvního v r. 1985 v Římě přes Buenos Aires, Santiago de Compostela, Čenstochovou až po Manilu v r. 1995. Narodil se v Argentíně v r. 1920. Kněžské svěcení přijal v r. 1943. Biskupem je od r. 1964. Kardinálem jej jmenoval Pavel VI. v r. 1976. Pohřební zádušní mši celebroidal Jan Pavel II. spolu s 27 kardinály.

Reakce na výzvu biskupa Hnilici v č. 8/98

Byl jsem požádán, abych jako otec čtyř dětí zareagoval na „Výzvu mariánským rodinám“ k modlitbě za Svatého otce od biskupa Hnilici uveřejněnou ve Světle č. 8/98.

Biskup se nás ptá: „Chápete, proč je tak důležité, abyste se večer modlili se svými dětmi?“

O významu modlitby, tedy niterného dialogu s nebeským

Otcem, pro duchovní růst nepochybuje z nás věřících nikdo. Že je k této „činnosti“ vhodný večer, kdy již netěkáme svou touhou a žádostivostí od jedné činnosti k druhé a kolem nás i v nás zavládne božský klid, s tím jistě souhlasí mnozí. Akcent je tu na slovech **byt se svými dětmi**. Oba rodiči spolu se svými dětmi přebývají v lásce

nebeského Otce. O tom, jak jsou tyto okamžiky štěstí a radosti důležité pro zdravý vývoj jedince, nás informuje nejen křesťanská pedagogika, ale i denní zkušenost. Že v těchto chvílích myslíme i na bratry a sestry, tedy církve, to je logické. A myslet také na Svatého otce, to je jistě bohulibé. Tedy rozumem chápeme, proč je to tak důležité.

A pak je tu biskupova otázka: „Podaří se nám to?“

To už je horší. Tady už nezáleží jen na mé vůli, ale **naší** vůli v rodině. Tady nejde někoho nutit, to by byla radost tatam, tady lze pouze zvat. A jít příkladem, s tím souhlasím. Nevím, jak vypadá večer u vás. Ten vytoužený božský klid si umím ještě představit s malým počtem dětí, když je matka v domácnosti a mladý otec plný sil. Tato idyla se ztrácí s narůstajícím počtem dětí ve stále stejně velkém bytě, s narůstaj-

cími starostmi a úbytkem životní energie.

Pro mnohé mariánské rodiny budou tyto novény něčím zcela přirozeným. Některé rodiny se však zaleknou a jejich reakce bude: „V naší rodině je to neuskutečnitelné! Tím se nebudu zabývat! Latka je příliš vysoko!“

Nebudou tyto reakce, bratři a sestry, nepochopením ducha výzvy? Svatý František Saleský nám nabízí zásadu „raději málo a dobře, než mnoho a špatně nebo vůbec ne“. Udělejme si v rodinách na sebe čas, snažme se vytvořit ovzduší křesťanské vzájemnosti, **společně rozjímejme** o životě našeho Pána a jeho Matky, třeba „jen“ četbou z dětské bible, jedním desátkem anebo tak, že se různec budou modlit rodiče a děti se svobodně přidají na tak dlouho, kolik budou ochotny a schopny obětovat.

Mgr. Jiří Kočenda, jáhen

POZVÁNÍ KE SPOLEČNÉMU POSTU

Přijměte prosím pozvání ke společnému přísnému devítidennímu postu, začínajícímu na Popeleční středu 25. 2. 1998 a konanému s úmyslem vyprositi milosti kněžím, biskupům a zvláště Svatému otci.

Nechejme se vést Písmem svatým, které nám stále znovu vypráví o tom, že Bůh přichází na pomoc, když před něho lidé v postu a modlitbě předstupují. Spojme tento tělesný půst i s postem ducha – tj. se zdrženlivostí od zlých myšlenek, chraňme se před každým špatným slovem, klevetou, odsuzováním, nepopřávejme sluchu špatným řečem. Ať je tento půst modlitbou těla i duše, jež bude stupňovat naši bdělost a otevřenost vůči Bohu.

Nestihnete-li se připojit už na Popeleční středu, navážte svou nověnou na naši. Neděle, den vzkříšení, je podle církevního práva z postu vyňata, proto se v neděli 1. března nebudeme postit. Budme sjednoceni i modlitbou bolestného růžence a dle vlastního uvážení je možné modlit se i některou nověnou. Ať tento půst je výrazem naší touhy po Pánu, který má přijít.

Z dopisu Ing. M. T.

Využijme letos poslední možnost levných poutních zájezdů před schválením zákona o pojištění cestovních kanceláří, které zájezdy podstatně zdraží. Obětujme pouť za očistění světa v souladu se zjevením Panny Marie v Garabandalu. Nabídku poutních zájezdů zašle: KCK MISIE Masarykova 46, 75103 Brodek u Přerova. Telefon: 0641/74 11 50 nebo 0602/74 11 50.

Exercicie Sněžná u Krásné Lípy: muži – termín 4. – 8. června 1998.
Exercitátor P. Jiří Sýkora SJ. Cena 450 Kč, v nutných případech možná sleva.
Podrobnosti na adrese: Ř. k. farnost Sněžná č. p. 55, 407 46 Krásná Lípa, tel.: 0413/383 120.

OD ČÍSLA 8/1998
NALEZNETE TÝDENÍK SVĚTLO TAKÉ NA INTERNETU

<http://web.telecom.cz/maticem>

SVĚTLO

MILES JESU – víkendové exercicie pro rozpoznavání povolání (pro mladé muže ve věku 17–30 roků):

27. 2. – 1. 3. 1998 ● 13. – 15. 3. 1998

25. – 27. 9. 1998 ● 20. – 22. 11. 1998

V církevním domě „Petrium“, BRNO

„JSTE SCHOPNI PRO NĚKOHO RISKOVAT ŽIVOT? UDĚLEJTE TO PRO KRISTU!!!“
(Jan Pavel II.)

Informace a přihlášky:

Katolická komunita – MILES JESU,
Kamenná 59, 639 00 BRNO
tel.: 05/43 21 52 65
e-mail: mjbmnomen@bm.czn.cz

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha

vás zve na přednášku

PhDr. RNDr. Evžena Kindlera, CSc.,

GREGORIÁNSKÝ CHORÁL V LITURGII

kteřá se bude konat v úterý 3. března '98 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č.11, Praha 1. **VSTUP ZDARMA**
„Bude vymezen pojem gregoriánského chorálu a vysvětlen jeho význam a použití při liturgii, vztah k jiným hudebním druhům a jeho „neuvěřitelné“ vlastnosti – nezničitelnost, neomezené působení a syntesa vnitřního a společného.“

V rámci tohoto filozofického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

7. Duch svatý a doba církve

25. „Když Syn dovršil dílo, které mu Otec svěřil, aby je vykonal na zemi (srov. Jan, 17,4), byl v den Letnic seslán Duch svatý, aby stále posvěcoval církev a věřící, aby tak měli prostřednictvím Kristovým v jediném Duchu přístup k Otci (srov. Ef 2,18). On je Duch života a pramen vody vyvěrající do života věčného (srov. Jan 7,14; 7,38 a.n.). Jeho prostřednictvím vrací Otec život lidem, kteří byli hříchem mrtví, a jednoho dne vzkřísí v Kristu jejich smrtelná těla (srov. Řím 8,10 a.n.).“ (92)

Tímto způsobem 2. vatikánský koncil mluví o zrození církve v den Letnic. Tato událost definitivně vyjevuje, co se událo v témže večeřadle již o velikonoční neděli. Zmrtvýchvstalý Kristus přišel a „přinesl“ apo-

štolům Ducha svatého. Dal jim ho se slovy: „Přijměte Ducha svatého.“ To, co se stalo tenkrát uvnitř večeřadla, „při zavřených dveřích“, projeví se později v den Letnic také venku, před lidmi. Otevřou se dveře večeřadla a apoštolové se obrátí k obyvatelům a k poutníkům, kteří se sešli v Jeruzalémě o svátku, a vydávají svědectví o Kristu mocí Ducha svatého. Tímto způsobem se plní předpověď: „Ten vydá o mně svědectví. Také vy budete vydávat svědectví, protože od počátku jste se mnou“ (93).

V jiném dokumentu 2. vatikánského koncilu čteme: „Není pochyby, že Duch svatý působil ve světě již dříve, než byl Kristus oslaven. Avšak v den Letnic sestoupil na apoštolů, aby s nimi zůstal navěky. Církev se projevila veřejně před

zástupy, kázáním začalo šíření evangelia mezi národy“ (94).

Doba církve začíná „příchodem“, to je sestoupením Ducha svatého na apoštolů shromážděné v jeruzalémském večeřadle s Marií, Pánovou Matkou (95). Doba církve začala ve chvíli, kdy sliby a předpovědi, tak výslovně se vztahující na Utěšitele, na Ducha pravdy, se začaly plnit v celé své moci a zřejmosti na apoštolech, a tím nastalo zrození církve. O tom mluví často a na mnoha místech „Skutky apoštolů“. Z nich vyplývá, že podle vědomí první obce, jejíž přesvědčení vyjadřuje Lukáš, převzal Duch svatý neviditelné, ale jistým způsobem „znatelné“ vedení těch, kdo po odchodu Pána Ježíše hluboce pociťovali, že zůstali sirotky. S příchodem Ducha svatého se cítili schopni plnit svěřené poslání. Cítili se plni síly. Právě toto v nich způsobil Duch svatý, a toto působí

ustavičně v církvi prostřednictvím jejich nástupců. Milost Ducha svatého, kterou předali apoštolové vkládáním rukou svým spolupracovníkům, je dále předávána při biskupském svěcení. Biskupové pak svátostí kněžského svěcení činí účastnými tohoto duchovního daru posvátné služebníky a starají se, aby ve svátosti biřmování byli jím posílení všichni, kdo se znovu zrodili z vody a z Ducha. Takto se v církvi jistým způsobem zvětšuje milost Letnic.

(Poznámkový aparát uvedeme v příštím čísle)

Liturgická čtení

Neděle 1. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10
 Ž: 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15   Odp.: srov. 15
 2. čt.: Řím 10,8–13
 Ev.: Lk 4,1–13

Pondělí 2. 3. – ferie

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
 Ž: 18,8.9.10.15   Odp.: Jan 6,64b
 Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 3. 3. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11
 Ž: 33,4–5.6–7.16–17.18–19   Odp.: 18b
 Ev.: Mt 6,7–15

Středa 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Jon 3,1–10
 Ž: 50,3–4.12–13.18–19   Odp.: 19b
 Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 5. 3. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
 Ž: 137,1–2a.2bc–3.7c–8   Odp.: 3a
 Ev.: Mt 7,7–12

Pátek 6. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
 Ž: 129,1–2.3–4ab.4c–6.7–8   Odp.: 3
 Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 7. 3. – přip. sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Dt 26,16–19
 Ž: 118,1–2.4–5.7–8   Odp.: srv. 1
 Ev.: Mt 5,43–48

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1.3.	2.3.	3.3.	4.3.	5.3.	6.3.	7.3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Nešpory: SO							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	311
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	312
Prosby	287	291	295	298	301	305	312
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	314
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

MODLEME SE!

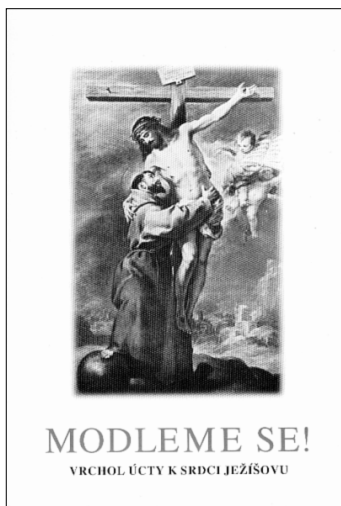
Max Schmid SJ

(obj. č. 2745)

Druhý díl knihy „Vrchol úcty k Nejsv. Srdci Ježíšovu“. Obsahuje základní modlitby, modlitby pro každodenní potřebu, modlitby v různých potřebách, pobožnosti k Božskému Srdci Páně a velké množství modliteb světců a světic k Pánu Ježíši a k Panně Marii. Opravdovost a vroucnost zbožnosti svatých, potvrzená svatostí života, kterou církev uznala a potvrdila, může mnoho dát i dnešním lidem. Může povzbudit jejich víru a lásku v době, kdy vroucnost duše ochabuje nebo když duše pro únavu není schopna vlastní intenzivní modlitby. Kniha je věnována zvláště ctitelům Božského Srdce Páně a smírným obětem, ale každý může těchto modliteb použít podle potřeby své duše.

S církevním schválením.

Brož., A6, 208 stran, 40 Kč.

*Bože, prosíme tě za církev
tvého Syna Ježíše Krista.
Dej, ať zůstane věrná
svěřenému poslání.
Dej, ať s lidstvem
prožívá jeho osudy,
ať je kvasem
a duší lidské společnosti,
aby ji neustále obnovovala
v Kristu
a proměňovala
v jednu rodinu
dětí Božích.*

(Cit. z knihy
Modleme se, st. 194)

KATECHETICKÉ METODY

Bernard Grom – Franz Georg Friemel

České vydání připravil dr. Rudolf Smahel.

Odborná studie „Katechetické metody“ je volným překladem brožury „Die Methodenspalte“, kterou vydalo nakladatelství St. Benno – Verlag GmbH v Lipsku. Má pomoci všem katechetům, kněžím i vychovatelům v jejich práci. Každý, kdo chce být úspěšným pedagogem, si musí při přípravě na hodinu zodpovědět mnoho otázek. K jejich správnému zodpovězení napomáhá toto skriptum.

Brož., A4, 112 stran, 21 Kč.

PŘÍMLUVY

na neděle a svátky – cyklus A, B, C

Nové a upravené vydání.

Váz., celoplátěná vazba, A5, 240 stran, 110 Kč.

AKADEMICKÉ TÝDNY NA MORAVĚ

Václav Stratil

Několik týdnů před svou smrtí – 9. dubna 1993 – napsal Václav Stratil své vzpomínky na moravské Akademické týdny, které se zanícením organizoval až do roku 1943. Otiskujeme je na paměť této osobnosti, ale také jako cenný dokument, současně jako výzvu žijícím pamětníkům, aby je doplnili svými osobními vzpomínkami. Součástí knihy je obrazová příloha, ve které naleznete dnes již vzácné fotografie zachycující ThDr. a PhDr. Metoděje P. Habáně OP, duchovního rádce a organizátora Akademických týdnů, profesora Václava Stratila, organizátora Akademických týdnů, P. Jakuba Demla, spisovatele Jana Čepa, P. Silvestra J. Braita, Jana Zahradníčka a další...

Akademické týdny na Moravě jsou již jen krásnou vzpomínkou pro ty, kdo je prožili. Ale jen vzpomínkou? Co kdyby se mladá generace vzchopila k jejich obnovení...?

A5, 28 stran, 25 Kč.

**Piaceno prevodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v Olomouci v nakladatelství Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matica cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1